

עין משפט גר מצוה

א ממי פיי מהל
מאלות אסרות
הלכה :
ב ממי פיי מהל
מחוסרי כפרה הלכה
:י:
ג ממי [סג]
ד ד ממי פיי מהל
מעשר הלכה י :

רב ניסים גאון

האשה שיש עליה לידה או
זיבה מביאה מעות ונותנת
בשופר. פיי שופר האומר
כאן היא חיבה שמקביצין
להזכה מעות שלקנין.
כמפורש במס' שקלים י"ג
שבפורת היו במקדש
וכתוב עליו תתקין חזרתין
תקלין עתיקין. ולזה
נכתבו במסכת גיטין
בפרק התיקון, והא
שיפורא דמעיקרא בי בר
יהודה ולבסוף בי רבה,
והבבאי בי רב יוסף,
ולבסוף בי אבאי, ולבסוף
בי רבא.

רבינו הגנאל

רבינו הגנאל (המשך)
של כהנים עומדין משם
עד שיכלו כל מעות
שבשופר. אמר רב ששת
מנא אמינא לה דתניא
האומר לחבירו צא ולקט
לי תאניס מתאנתי אוכל
מהן עראי ומעשרין
דמאי, מלא לך כלכלה
זו אוכל מהן עראי
ומעשרין דמאי. כמה
בבבאי אמרום בעם
הארץ, אבל חבר אוכל
ואין צריך לעשר דברי
רבי. ורבו שמעון בן
גמליאל אומר לא יאכל
עד שיעשר לפי שלא
נחדשו חברים לתרום
[שלא] מן המוקף. א"ר
נחמן דברי מריא אבא,
מוטב שיחדשו חברים
לתרום שלא מן המוקף,
ואל יאכלו לעמי הארץ
טבלא. ודייק רב ששת
מינה ואמר רבי כאן לא
פלגי ר' [ן]אבא אלא
בחדשו, אבל כ"ע זוזקת
שליח עושה שליחותו,
ליה [יכוין] דאמר ליה
לקט לי דמאי ליקט.
ודחי רב נתן הכי, לאו
משום חזקת שליח
עושה שליחותו אלא
כדרב [ינחנני] חזקתו
חזקה היא על החבר
שאין מוציא דבר שאינו
מתוק מתחת ידו. לפיכך
א"ר אם החבר אמר לנעם
הארץ ודאי החבר עישר
עליהן מביחתי, לפיכך
אוכל עם הארץ ואין
צריך לעשר. ואבואה א'
[לא] נחדשו חברים
ליתרום מביחתי על מה
שהוא בדה. אמר רב
במה דברים אמורים
שמעשרין דמאי, בעם
הארץ. האי עם הארץ אי
ל"ע כמותו א"ל לקוט
לי לא ציית ליה לעשר
כלל, ולא דמאי ולא
דמאי. אלא עם הארץ
דאמר לחבר אותו חבר
מעשר דמאי חייש שמא
עם הארץ שא"ל לקוט
לי עשר עליהן מביחתי,
הוה ליה ספק לפיכך
דמאי. אי הכי [הא]
יתנא רבי מוטב
שיחדשו חברים לתרום
שלא מן המוקף ולא
הוא החבר. ואוקמה רבינא,
והא חזר שמעון, ר' סבר

לב.

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

רב ששת אמר חזקה שליח עושה שליחותו. הרב רבינו שמשון
מפוליר"א פוסק כרב ששת דרב"ה פוסק דהלכה כרב נחמן
דדיני וכרב ששת דבאיסורי ולר"ת נראה דהכל הלכה כרב נחמן
דכפ"ה התקבל (גיטין 97 סד).

בשל סופרים חזקה שליח עושה שליחותו ורב
ששת אמר אחד זה ואחד זה חזקה שליח
עושה שליחותו ו"ר ששת מנא אמינא לה
דתנין ב"ה משקר העומר הותר החדש מיד
והרחוקים מותרים מחצות היום ואילך והא
חדש דאורייתא הוא וקתני הרחוקים מותרין
מחצות היום ואילך לאו משום חזקה שליח
עושה שליחותו ורב נחמן התם כדקתני מעמא
לפי שיודעין שאין בית דין מתעצלין בו ואיכא
דאמרי אמר רב נחמן מנא אמינא לה דקתני
מעמא לפי שיודעין שאין ב"ד מתעצלין בו
ב"ד הוא דלא מתעצלין בו הא שליח מתעצל
בו ורב ששת אמר לך ב"ד עד פלגיה דיומא
שליח כולי יומא אמר רב ששת מנא אמינא
לה דתניא האשה שיש עליה לידה או זיבה
מביאה מעות ונותנת בשופר וטובלת ואוכלת
בקרשים א לערב מאי מעמא לאו משום
דאמרינן חזקה שליח עושה שליחותו ורב
נחמן התם כדרב שמעיה ר' דאמר רב שמעיה
חזקה אין ב"ד של כהנים עומדים משם עד
שיכלו כל מעות שבשופר אמר רב ששת
מנא אמינא לה דתניא האומר לחבירו צא
ולקט לך תאניס מתאנתי אוכל מהן עראי
ומעשרין דמאי מלא לך כלכלה זה תאניס
מתאנתי אוכל מהן עראי ומעשרין דמאי
במה דברים אמורים בעם הארץ אבל בחבר
אוכל ואינו צריך לעשר דברי רבי רבנן שמעון
בן גמליאל אומר ביניהם אמורים בעם
לפי שלא נחדשו חברים לתרום שלא מן
המוקף אמר רבי נחמן דברי מדברי אבא
מוטב שיחדשו חברים לתרום שלא מן המוקף
ולא יאכלו לעמי הארץ טבלא. ודייק רב ששת
מינה ואמר רבי כאן לא
פלגי ר' [ן]אבא אלא
בחדשו, אבל כ"ע זוזקת
שליח עושה שליחותו,
ליה [יכוין] דאמר ליה
לקט לי דמאי ליקט.
ודחי רב נתן הכי, לאו
משום חזקת שליח
עושה שליחותו אלא
כדרב [ינחנני] חזקתו
חזקה היא על החבר
שאין מוציא דבר שאינו
מתוק מתחת ידו. לפיכך
א"ר אם החבר אמר לנעם
הארץ ודאי החבר עישר
עליהן מביחתי, לפיכך
אוכל עם הארץ ואין
צריך לעשר. ואבואה א'
[לא] נחדשו חברים
ליתרום מביחתי על מה
שהוא בדה. אמר רב
במה דברים אמורים
שמעשרין דמאי, בעם
הארץ. האי עם הארץ אי
ל"ע כמותו א"ל לקוט
לי לא ציית ליה לעשר
כלל, ולא דמאי ולא
דמאי. אלא עם הארץ
דאמר לחבר אותו חבר
מעשר דמאי חייש שמא
עם הארץ שא"ל לקוט
לי עשר עליהן מביחתי,
הוה ליה ספק לפיכך
דמאי. אי הכי [הא]
יתנא רבי מוטב
שיחדשו חברים לתרום
שלא מן המוקף ולא
הוא החבר. ואוקמה רבינא,
והא חזר שמעון, ר' סבר

בכל מערבין חזקה שליח עושה שליחותו ורב
ששת אמר אחד זה ואחד זה חזקה שליח
עושה שליחותו ו"ר ששת מנא אמינא לה
דתנין ב"ה משקר העומר הותר החדש מיד
והרחוקים מותרים מחצות היום ואילך והא
חדש דאורייתא הוא וקתני הרחוקים מותרין
מחצות היום ואילך לאו משום חזקה שליח
עושה שליחותו ורב נחמן התם כדקתני מעמא
לפי שיודעין שאין בית דין מתעצלין בו ואיכא
דאמרי אמר רב נחמן מנא אמינא לה דקתני
מעמא לפי שיודעין שאין ב"ד מתעצלין בו
ב"ד הוא דלא מתעצלין בו הא שליח מתעצל
בו ורב ששת אמר לך ב"ד עד פלגיה דיומא
שליח כולי יומא אמר רב ששת מנא אמינא
לה דתניא האשה שיש עליה לידה או זיבה
מביאה מעות ונותנת בשופר וטובלת ואוכלת
בקרשים א לערב מאי מעמא לאו משום
דאמרינן חזקה שליח עושה שליחותו ורב
נחמן התם כדרב שמעיה ר' דאמר רב שמעיה
חזקה אין ב"ד של כהנים עומדים משם עד
שיכלו כל מעות שבשופר אמר רב ששת
מנא אמינא לה דתניא האומר לחבירו צא
ולקט לך תאניס מתאנתי אוכל מהן עראי
ומעשרין דמאי מלא לך כלכלה זה תאניס
מתאנתי אוכל מהן עראי ומעשרין דמאי
במה דברים אמורים בעם הארץ אבל בחבר
אוכל ואינו צריך לעשר דברי רבי רבנן שמעון
בן גמליאל אומר ביניהם אמורים בעם
לפי שלא נחדשו חברים לתרום שלא מן
המוקף אמר רבי נחמן דברי מדברי אבא
מוטב שיחדשו חברים לתרום שלא מן המוקף
ולא יאכלו לעמי הארץ טבלא. ודייק רב ששת
מינה ואמר רבי כאן לא
פלגי ר' [ן]אבא אלא
בחדשו, אבל כ"ע זוזקת
שליח עושה שליחותו,
ליה [יכוין] דאמר ליה
לקט לי דמאי ליקט.
ודחי רב נתן הכי, לאו
משום חזקת שליח
עושה שליחותו אלא
כדרב [ינחנני] חזקתו
חזקה היא על החבר
שאין מוציא דבר שאינו
מתוק מתחת ידו. לפיכך
א"ר אם החבר אמר לנעם
הארץ ודאי החבר עישר
עליהן מביחתי, לפיכך
אוכל עם הארץ ואין
צריך לעשר. ואבואה א'
[לא] נחדשו חברים
ליתרום מביחתי על מה
שהוא בדה. אמר רב
במה דברים אמורים
שמעשרין דמאי, בעם
הארץ. האי עם הארץ אי
ל"ע כמותו א"ל לקוט
לי לא ציית ליה לעשר
כלל, ולא דמאי ולא
דמאי. אלא עם הארץ
דאמר לחבר אותו חבר
מעשר דמאי חייש שמא
עם הארץ שא"ל לקוט
לי עשר עליהן מביחתי,
הוה ליה ספק לפיכך
דמאי. אי הכי [הא]
יתנא רבי מוטב
שיחדשו חברים לתרום
שלא מן המוקף ולא
הוא החבר. ואוקמה רבינא,
והא חזר שמעון, ר' סבר

מסורת הש"ס

(א) מנחות סה, ג (ס' ר"ה ג)
מנחות סח, סוכה תל"א,
(א) [הא דהכל דוקא לערב
ולעול בני עומר מרי מנחות
עיי' מופ' מגילה כ"א, ד"ה
הזון וכו' ומוס' וזכיה ט' ז'
ד"ה טעולין, ד) פסחים 5;
(ב) [לעול ל' ושל' ויג' ויג'
א] פסחים ט, ויג', ויג'
(י) [מנחות ב' ע"ג, ט"ז, ח] ז' יג' ז'
לא יאמר,

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אכל אמר
וכי לשערן והכי אלא דמאי
הוא אמרינן אלא שמיא
הנותן עישר אלא
פיכח ואלל הוא:
(ב) תוס' ד"ה רב ששת
וכי אשה סתם ומה
שלווה אסור בכל הנשים:
(ג) בא"ר ל' פ"ה א"ר ר' ז' ז'
לחוקת ב"ד כהנים:

גליון הש"ס

תוס' ה"ה תאניס
מתאנתי וכו' בשל תורה.
עד לקטן על ע"כ תוס'
ד"ה מלא האל מלא:

מוסף רש"י

שאין בית דין מתעצלין
בו. מלהקטנו קודם שחלת
(סוכה יח). עד שיכלו
כל מעות שבשופר.
שפ"ה היה ע"כ שכתוב עליו
קינף, ואשה שיש עליה
לידה, וכו' כל מחוסרי
כפרה, מנחין מעות
ונתנין לתוכה, והמי קינף
קאינן ירו, וזכיהין כדקט
לערי ומתקנין על חזקה
כ"ד של כהנים שאין
עומדין משם עד שיכלו כל
מעות אותו שופר, כ"י שלא
יאכלו מחוסרי כפרה
בקרשים (פסחים 3). שלא
נחדשו חברים לתרום
שלא מן המוקף, מן
שאני סמוך לו, כגון (גי'ה)
ל' אין מקיפין שמי
נתיב, וכמי (ג'ה ע"ג)
מקפת וקורא לה עם, ל'גון
מקפי וקנין על מה, ל'ה.
ואכיל לחבר הפסח ממה
שאין לפני על מה שלפני,
דמלא אותו שואו סוקן
עליו אינו בעין, שנאמר לו
קרין, ומנאל שאין אומר
כלום ואוכל עלולין חזקו
(1) ואם עשה עשו (גיטין 37).

רבינו הגנאל

אמר רב נתן בשל
סופרים אומרינן חזקה
שליח עושה שליחותו,
אבל בשל תורה עד
שיחברו
שליחותו. ורב ששת
אמר אחר זה ואחד זה
חזקה שליח עושה
שליחותו. אמר רב ששת
מנא אמינא לה דתנין
במנחות משקר העומר
מותר החדש מיד,
והרחוקין מחצות היום
ואילך, ופשוטה היא.
ורב ששת בית דין אין
מתעצלין ושמי מחצות
היום אבל גבי שליח כל
היום, יתר מזה אמרינן
חזקה שליח עושה
שליחותו. אמר רב ששת
מנא אמינא לה דתניא
באשה שיש עליה לידה או
זיבה מביאה מעות ונותנת בשופר וטובלת ואוכלת בקרשים לערב. מאי שעמא
ב"ד של כהנים עומדים משם עד שיכלו כל מעות שבשופר אמר רב ששת